

 Avant
número extraordinari

**per la ruptura democràtica
per la unitat dels i les comunistes**

Informe
de la **Secretaria General**
al **13e Congrés**
del **Partit**
dels i les **Comunistes**
de **Catalunya**

Informe de la Secretaria General al 13è Congrés del PCC

Vull en primer lloc mostrar el rebuig i la condemna als atacs israelians sobre la franja de Gaza a Palestina, i la plena solidaritat dels i les comunistes catalans amb la lluita del poble palestí pel seu alliberament.

L'Estat sionista d'Israel ha de pagar els seus crims i la pau a la regió mai es construirà sobre el silenci de les tombes palestines.

Introducció

El 13è Congrés del PCC es desenvolupa en un moment de crisi històrica del capitalisme que provoca l'acceleració dels canvis polítics, econòmics i socials del moment. Des de el 12è Congrés han passat quatre anys i mig que han sumat transformacions de la nostra societat que vam apuntar en aquell moment però que fins i tot han superat les nostres expectatives.

Els comunistes catalans hem exercit d'analistes i també de protagonistes d'alguns d'aquets canvis i ara acumulem sensacions per protagonitzar encara amb mes força el període congressual que encetem.

Estem compromesos amb el reforçament del Partit Comunista com instrument de la classe treballadora catalana en la seva voluntat revolucionària, per poder portar els canvis en un sentit de ruptura democràtica amb l'ordre establert en una perspectiva socialista.

Un Partit Comunista es necessari per la unitat dels treballadors i treballadores perquè així esdevinguin mes conscients i mes protagonistes.

Estem compromesos profundament amb la unitat de les esquerres catalanes en el desenvolupament d'un Nou Espai de les Esquerres que capgiri la correlació de forces a favor dels treballadors i els sectors populars per construir un nou poder alternatiu al domini de l'oligarquia que governa l'economia i la política.

Estem compromesos amb un Nou País, una Catalunya plena que mitjançant una República Catalana Lliurement Federada amb la resta de pobles de l'Estat Espanyol, desenvolupi un projecte social i democràtic protagonitzat per la ciutadania i al servei especialment de les classes populars.

Estem com a comunistes compromesos amb d'altres comunistes i revolucionaris d'arreu d'Espanya, Europa i el Món en un projecte d'emancipació que avui mes que mai te sentit, raons i força per vèncer.

Un partit de classe per a la classe treballadora catalana i internacional

El PCC ha desenvolupat una proposta històrica d'Unitat de la Classe Treballadora, i recentment a la Conferència de Moviment Obrer del PCC al Maig de 2013 a Bellvitge vam identificar alguns dels elements mes destacats que imprescindiblement cal reforçar, la seva unitat, la consciència de classe i la capacitat revolucionària.

Des dels anys 70 s'està produint un canvi en la composició de la classe treballadora en la seva composició orgànica. El que s'ha entès en un sentit clàssic com a classe obrera tradicional, que tenia la seva base en el sector industrial, i les seves relacions fordistes de producció, es va diversificant en la seva

composició sectorial i segmentant en les seves relacions de producció i condicions de treball, en aquest sentit es desenvolupen tot un seguit de factors, entre d'altres:

1. L'externalització de serveis i processos productius d'empreses industrials, desenvolupant-se per empreses proveïdores i subcontractades, com la logística, embalatge, seguretat, neteja, manteniment, enginyeries, àrees de projectes, etc.

2. La destrucció del teixit industrial al llarg de les diferents crisis.

3. La segregació de les pròpies empreses industrials, amb la descentralització productiva, que les converteix en empreses pràcticament muntadores i marques comercialitzadores, creant en el seu entorn multitud d'empreses especialitzades –millor dit segmentades-, que a partir de mètodes com el “just in time”, canvien el concepte de la producció i, alhora que externalitzen costos, generen una dinàmica de competència amb la baixa dels salaris.

4. El creixement de les administracions públiques a partir de l'extensió dels serveis com la sanitat i l'ensenyament.

5. El creixement de sectors privats associats a activitats vinculades al turisme i al comerç.

6. El creixement de sectors assalariats de tècnics i professionals, cada vegada més proletaritzats en les seves condicions.

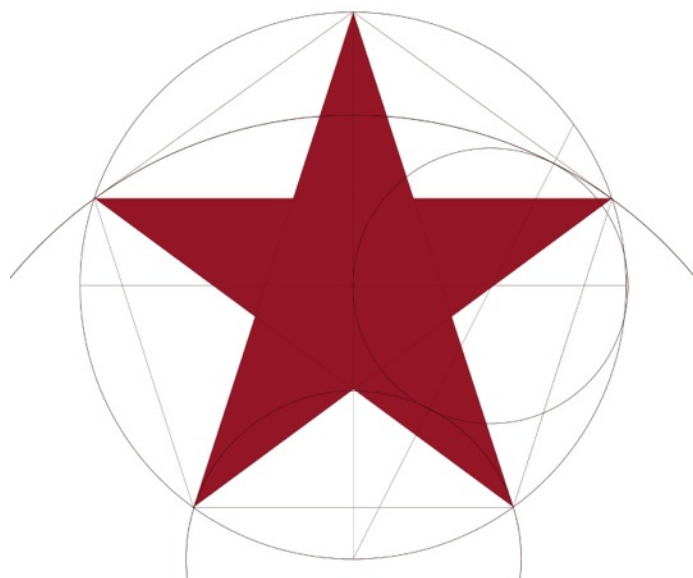
7. El creixement “meteòric” de la immigració, utilitzada com a mà d'obra barata i exèrcit de pressió sobre les condicions laborals, que ha creat subcategories laborals, condicions contractuals i salarials més precàries, mentre se'ls nega els drets bàsics de ciutadania.

8. La ruptura d'un mercat de treball estable i la proliferació de les formes contractuals eventuales, que porten a la precarització de l'ocupació.

9. Les polítiques de contenció salarial en els àmbits sectorials, que permeten als empresaris distribuir una part dels seus excedents arbitràriament i en forma de

millores voluntàries no regulades per la negociació col·lectiva.

10. L'impuls d'una cultura del crèdit, que funciona alhora com una il·lusió i un parany, etc.

Són fenòmens que d'una o una altra manera, han modificat l'estructura de classe, trencant l'existència d'una part de la classe que es convertís en referència del conjunt per dirigir el procés de transformació social, aconseguint així passar a una disgregació que per raons sectorials, de nivell o categoria laboral, per funció en el procés productiu, per nivells salarials, per nivells de consum, trenqués amb el seu paper de direcció. Si a tot això hi afegim la il·lusió – alienació- i al mateix temps l'esclavitud que ha produït el consum a crèdit, que s'estableix com a forma de dominació, i que fa que el consumisme sigui percebut pels treballadors com a ascensor social, amb això entendrem moltes de les debilitats actuals en la capacitat de lluita i de resposta de la classe treballadora.

Tot això ha portat la classe treballadora a una pèrdua de la consciència i identitat de classe, i com a conseqüència la despolitització i la desideologització de la classe obrera davant el conflicte capital/treball, com a conseqüència de l'hegemonia cultural i de valors del

neoliberalisme, és aquí on radiquen avui les dificultats per a fer front a l'ofensiva neoliberal des de l'esquerra política, social i sindical.

Per tot això ens trobem en l'actualitat amb una crisi política, on s'està produint una involució democràtica i social provocada pel neoliberalisme, sota la direcció política i econòmica de l'oligarquia financera mundial, que pretenen, una vegada més, una sortida de la crisi sobre les esquenes dels treballadors, de les classes populars.

Estem davant l'aprofundiment del canvi de model social, que ens situa davant la disjuntiva de cedir a la resignació o organitzar el conflicte social, per construir una alternativa de classe a la crisi.

Així el sindicalisme de classe actual ha de canviar. Els comunistes i les comunistes hem de seguir organitzant els treballadors i treballadores en el partit i en les organitzacions sindicals de classe, treballant per a la unitat dels treballadors i treballadores. El PCC treballa majoritàriament a les CCOO.

Les polítiques de concertació han mostrat el seu esgotament, especialment quan son la única estratègia definida i desenvolupada sindicalment, avui el capitalisme financer no vol negociar, vol vèncer i derrotar de forma total no només l'estratègia sindical sinó la pròpia existència del sindicalisme de classe amb percentatges qualitatius de capacitat de representació dels treballadors. Per això cal dotar-se d'un model propi, caracteritzat per un marcat caràcter sociopolític de sindicalisme de classe, amb voluntat de proximitat i arrelat en el centre de treball, que disputi l'hegemonia del discurs, de l'organització i que cerqui de forma urgent noves formes organitzatives arrelades en la classe treballadora amb feina no estable o sense feina.

Cal adaptar l'acció sindical als canvis operats en la realitat econòmica, productiva i tecnològica, així com en les relacions productives i la nova composició de la classe obrera. I per a això cal desenvolupar un sindicalisme que faci de la pluralitat de la classe un valor, allunyat de la burocratització cupular i que busqui un espectre major d'unitat sindical amb el conjunt de sindicats de classe existents. Un sindicalisme més

proper, lluny del doble llenguatge que suposa parlar de sindicalisme de proximitat per, en realitat, referir-se a un sindicalisme delegatiu i de tutela.

L'aposta estratègica del PCC és la unitat sindical àmplia, que pugui avançar en un procés sindical constituent i no excloent, des de l'autonomia, autoorganització, la solidaritat, la democràcia i el sindicalisme de classe.

Crisi del model de la 2na Restauració Borbònica. Intensificació de la lluita de classes per definir la 2na Transició

Avui el model de la Constitució del 78 i els Pactes de la Moncloa, està en crisi. Aquesta crisi té una triple expressió a l'Estat Espanyol, la derivada de la crisi econòmica i social per l'aplicació del marc de desregulació neoliberal conseqüència de l'ampli domini de l'oligarquia financera i aprofundida per l'aplicació de les polítiques d'austeritat com a pretesa proposta de recuperació.

La segona es la crisi política i democràtica, com a conseqüència de la submissió de tots els mecanismes de la democràcia formal, burgesa i parlamentària, als interessos de l'oligarquia financera, el lucre i l'acumulació de poder sense límits. Crisi que genera corrupció intrínseca, manca de legitimitat democràtica i absència de canals de participació de l'opinió política i d'accés a les decisions transcendents de la ciutadania en general i dels sectors populars i la classe treballadora en particular.

La tercera té a veure amb el Model d'Estat. D'una banda del manteniment de la Monarquia com a clau de volta del sistema bipartidista dinàstic que perpetua un model oligàrquic, i d'altra banda l'impediment de la lliure expressió de la plurinacionalitat amb noves formes organitzatives que superin el centralisme com a forma de doble dominació d'aquesta oligarquia sobre la classe i els pobles.

Els 54 Decrets Llei i les 120 Lleis del PP han estat una arma de destrucció massiva de drets i lliberts a l'Estat Espanyol. Atacs laborals, redistribució involutiva per

salvar els bancs, lleis contra la llibertat reproductiva de les dones o la llei mordassa o de “la patada a la boca” son alguns dels exemples, i per això la politització que significa el cicle electoral que va de les europees a les generals es una oportunitat que s’ha d’aprofitar per accelerar canvis en l’escenari polític recollint allò millor del llarg cicle de mobilització, un dels més importats després de la transició.

És hora de posar fi a la monarquia, República ja. El cicle de mobilitzacions d’aquests darrers quatre anys ha tingut un impacte sense discussió en les eleccions europees del 25 de maig en què el bipartidisme no va arribar a tenir un suport del 50% i les opcions amb contingut rupturista van tenir uns molt bons resultats. Per a les forces que donen suport a la continuïtat del règim s’han fet evidents els límits per reconduir la situació i ha precipitat els moviments per una reforma superficial que els permeti sobreviure. És en aquesta clau que cal llegir l’abdicació a favor del seu fill del rei Juan Carlos I d’Espanya.

Apostem per un escac i mat a aquesta peça clau del règim per poder obrir processos constituents que permetin conquerir una democràcia real. Exigim la immediata convocatòria d’un referèndum vinculant sobre la continuïtat de la monarquia i l’apertura d’un procés constituent.

Com molt bé ens recordava recentment el constitucionalista Javier Pérez Royo, el poder constituent a Espanya mai s’ha estès a la institució monàrquica. La Monarquia ha estat sempre un element previ i indisponible per al poder constituent. Abans de 1931 a Espanya no hem tingut un Estat Constitucional, sinó una Monarquia Espanyola acompanyada d’una Constitució.

Al 1931, Espanya ha tingut un Estat Constitucional amb la Segona República, el Franquisme era un Estat no-Constitucional, però amb Llei Fonamentals del Regne, amb el que es donava per fet que aquest règim acabaria conduint a la restauració de la Monarquia, com va passar el 1975.

L’exercici del poder constituent del poble espanyol el 1978 va comportar que la Monarquia no va poder

sotmetre’s a discussió, només es va poder prendre decisions sobre la seva configuració constitucional.

El text aprovat per les Corts va ser sotmès a referèndum el 6 de desembre de 1978, però no per exigència del propi constituent, sinó perquè el text constitucional tenia el seu origen en la Llei per a la Reforma Política, que havia estat aprovada com a Llei Fonamental del Règim de Franco i la seva derogació o reforma exigia referèndum. El referèndum del 6 de desembre de 1978 va ser un acte de liquidació de les Llei Fonamentals, però no de legitimació de la monarquia. Comportava la incorporació de la Monarquia a la fórmula de Govern que la Constitució establia, però no era aquesta incorporació el que havia estat objecte del debat constituent i el que específicament es sotmetia a referèndum.

Aquesta és la raó per la qual la Monarquia té una posició tan fràgil en el nostre sistema polític, com la reacció de pànic davant l'abdicació del Rei ha posat de manifest. Un òrgan constitucional que no disposa d'una legitimació democràtica que només pot proporcionar un referèndum.

Cal aprofundir en els canvis, cal obrir un procés constituent al conjunt de l'Estat Espanyol que ajudi als canvis econòmics, socials i de pluralitat nacional. Quan parlem de ruptura ens referim a iniciar la segona transició com a fi de règim per assegurar canvis veritables i no una nova restauració de noves regles de joc que mantinguin el poder en l'entramat oligàrquic.

Avui, l'oligarquia financera, que continua essent franquista, té encara el domini i l'hegemonia. Es a dir, ha passat de tenir el domini en la transició, domini dels aparells de l'estat i de l'economia, a tenir el domini i l'hegemonia.

L'hegemonia del bloc dominant l'exerceix mitjançant el control i la direcció de l'organització de l'activitat humana, de la vida quotidiana: control del cicle producció-distribució-consum, del sistema educatiu, del món universitari i científic, de les institucions religioses, dels grups empresarials de comunicació, etc.. Amb aquests mitjans, les classes dominants "eduquen" els dominats per tal que aquests visquin la seva submissió com una cosa natural i convenient, refermant així el "bloc hegemònic". L'hegemonia, o el control del pensament de la societat civil, és hores d'ara encara de l'oligarquia financera.

Els canvis subjectius fruit del període de mobilització han començat a trencar aquest domini i s'han d'encetar processos de gestió alternativa de la vida quotidiana, encetar el procés en que la classe treballadora generi la seva pròpia concepció del món i arrossegui a altres capes socials, creant un nou bloc social, que es converteixi en hegemònic.

A Europa hem observat com la pròpia oligarquia facilita la creació d'alternatives contrarevolucionàries, això no es nou a la història, i te a veure amb les dificultats per la disgregació de la classe treballadora, la divisió de

l'esquerra en general i dels comunistes i revolucionaris en particular.

Seria un error pensar que aquest darrer avenç de l'extrema dreta a Europa té com a única explicació la crisi i, un cop passada, el pes de l'extrema dreta tornarà a la marginalitat pre-crisi i deixarà de ser un problema. La crisi és una condició necessària, però no suficient, pel creixement del feixisme i el populisme.

El creixement del feixisme, i la seva penetració en grans nuclis urbans, en barris populars i de gent treballadora respon a:

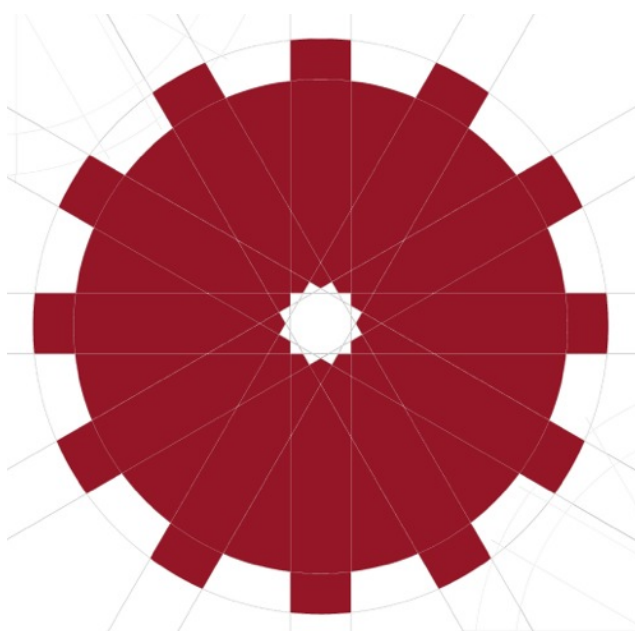
- ★ Les conseqüències de la crisi, el creixement de l'atur i la corrupció.
- ★ Una situació de la classe treballadora estigmatitzada, desmobilitzada i despolitzada
- ★ L'esforç del neoliberalisme i de l'oligarquia per esborrar la identitat de classe, imposar l'individualisme i derrotar els projectes col·lectius i comunitaris i destruir els mecanismes d'organització i solidaritat populars.
- ★ Una decepció amb les forces polítiques tradicionals o percebudes com a tradicionals
- ★ La promoció, des de certs grup de comunicació, de continguts populistes. El foment mediàtic, i des de centres de poder econòmic, d'opcions populistes, que calen en una societat despolitzada i desorientada. Vot populista que pot ser oscil·lant a expressions polítiques diferents ideològicament

El perfil de votant de populisme xenòfob a barris obrers i populars de moltes ciutats europees, és el de treballador/a poc qualificat, el segment més precaritzat de la classe treballadora, incloent jovent d'alta formació acadèmica i subqualificat en l'activitat laboral, treballant en categories molt inferiors a la seva formació, i també la població en risc d'exclusió social que competeix per l'accés a recursos públics escassos i minvants. Alhora, un treballador no especialment polititzat però si decebut amb els partits tradicionals. Obert, sense aprofundiment polític, a tot el que sigui nou.

La tasca dels i les comunistes per frenar el populisme, el racisme i el feixisme en una veritable actitud antifeixista consisteix avui en reorganitzar a la classe treballadora

front l'estigmatització del discurs neoliberal que fomenta els conceptes substitutius d'emprenedor i classe mitja i generar societat civil organitzada.

La mobilització social continua sent un motor indispensable de canvi, de fet el nou moment que estem descrivint sorgeix de l'experiència de diverses mobilitzacions continuades, vagues generals, 15-M, lluites per la salut, l'educació, l'habitatge, pel dret a l'avortament o contra la repressió policial. Calen nous cicles de mobilització que acompanyin el canvi polític, i caldria mantenir aquest esperit d'empoderament ja que qualsevol canvi només serà possible de mantenir amb la ciutadania mobilitzada.

A Catalunya volem un Nou País, un nou projecte constituent de República Catalana Social, Democràtica i lliurament federada en una República Federal Plurinacional

Catalunya no s'escapa, dins de la crisi capitalista, d'esdevenir dins Europa i l'Estat Espanyol territori on s'acumulen les diferents contradiccions de la crisi global descrita anteriorment.

Les polítiques d'austeritat aplicades de forma avantguardista per la dreta catalana han estat connectades de forma plena amb les mateixes polítiques en la seva dimensió europea, i alhora connectades amb l'acció i el discurs conservador que la dreta espanyola desenvolupava a l'Estat Espanyol. Atacs continuats als drets i les conquestes socials, privatització del sector públic i ampli discurs ideològic per poder desenvolupar en l'ambient propens tot tipus de retallades, privatitzacions, agressions i actes de desposseïció generalitzada.

A Catalunya s'ha posat en marxa una acció sistemàtica de canvi de model social i de desballestament planificat i sincronitzat de l'Estat del Benestar i dels Béns Comuns que te les seves principals fites en:

- ★ Desfiscalització progressiva de la hisenda pública i augment continuat del frau i l'evasió fiscal. Suport a directives europees i lleis estatals en la línia de l'estabilitat pressupostària i la consolidació fiscal. Sempre han col·laborat en aquest ventall PP i CiU de forma estreta. Demonització de la despesa pública i foment de nous nínxols de negoci privat en l'àrea pública. El debat sobre el dèficit fiscal s'utilitza en bona mida (existeix un dèficit real) per ocultar el model classista a l'hora d'afrontar la redistribució de la riquesa.
- ★ Retallades i privatització descarada del Sistema Públic de Salut.
- ★ Consolidació del sistema educatiu de la doble xarxa amb un traspàs constant de recursos públics del sistema públic a l'escola privada. Retrocés en el sistema públic d'educació infantil i retallades i privatització de la Universitat Pública.
- ★ Degradació i pèrdua d'ocupació pública.
- ★ Degradació per manca de recursos de la xarxa d'ajuda social amb el seu corresponent discurs de criminalització o banalització dels sectors més necessitats. Feminització de la pobresa i retorn del paper subordinat de les dones com a conseqüència de les retallades al sistema públic de cura dels infants i persones grans.
- ★ Col·laboració plena de la dreta catalana en les polítiques d'agressió als drets laborals.

★ Agressions al territori. Infraestructures de transport, aigua, energia, turisme i polítiques d'habitatge entre d'altres.

La planificació sistemàtica de la apropiació del territori al servei dels interessos lucratius i especulatius requereix una resposta propositiva.

Cal una nova cultura del territori que implica un procés de reapropiació de les nostres vides i per tant també dels nostres espais vitals. Que aquesta reapropiació ho sigui en clau d'equilibri i contenció no és una qüestió menor, sinó una necessitat de primer ordre. El control de com han de ser els nostres paisatges quotidians, siguin urbans, rurals o naturals, no pot quedar en mans de les grans corporacions privades. El seu encaix requereix una visió integrada del territori. Aquest s'ha d'entendre com un tot dinàmic i no com una simple agregació de peces aïllades.

Es per això que cal una planificació democràtica i participativa que neutralitzi el poder absolut que han tingut sobre el territori i els seus habitants les elits econòmiques. El mateix menyspreu que ha operat en les empreses cap els treballadors i que està suposant la destrucció dels drets laborals facilitant la seva explotació salvatge, o cap els veïns empobrits en barris populars sacsejats per l'especulació immobiliària, ha tingut el seu correlat en l'espoliació i destrucció ecològica del territori. Aquest ha estat vist exclusivament com a contenidor d'infraestructures deutes d'un model expansiu i basat en l'acumulació salvatge de capital en poques mans. Ha estat trinxat i sacrificat a l'altar d'una brutal acumulació de capital en poques mans.

Aquesta aliança entre moviment social i ciència ha estat cabdal per l'aparició d'una ciutadania més sabia, més participativa, més activa, que vol ser protagonista i part de la decisió sobre les dinàmiques i processos que es volen implementar en els llocs on viuen. Ja no valen tuteles ni alçades jeràrquiques. En molts casos aquests ciutadans organitzats s'han convertit en els autèntics garants dels interessos de tots i del bé comú, per damunt dels interessos egoïstes dels que només pensen en acumular capital duen a terme obres de dubtosa necessitat.

Un Nou País que necessita la majoria social a Catalunya front el país al servei de segments petits de la població que acumulen gran poder econòmic, polític i mediàtic.

La lluita pel dret a decidir de Catalunya la seva relació amb la resta de l'Estat es pels comunistes part indestruïble del model social, sostenible i democràtic de societat a la que aspirem. L'acte de sobirania no es per a nosaltres un fet abstracte en nom d'una història o d'un poble indefinit, per a nosaltres l'acte sobirà de decisió està lligat a uns drets i a un model de desenvolupament que concreten les condicions de vida quotidiana de la majoria social del país, i es per aquest nou país que volem decidir.

Per això cridem des del PCC a una plena participació a les mobilitzacions de 11 de Setembre i 9 de Novembre de 2014, per guanyar el dret a decidir, per poder votar i per guanyar l'inici del canvi on les dretes catalana i espanyola passin al bagul de la història i una nova majoria social esdevingui la nova protagonista.

El Nou Espai clau en el cicle de nova politització per teixir majories socials i polítiques de canvi. El PCC aposta de forma decidida per concretar en aquest període un Nou Espai de confluència. A diferència de períodes anteriors on parlàvem de la suma de les esquerres catalanes que eren i son plurals, ara parlem també de ciutadania crítica diversa i flexiblement organitzada en estructures polítiques i socials no formals que no son partits o no son partits tradicionals ni organitzacions socials clàssiques.

Nosaltres apostem per la confluència d'aquets subjectes polítics diversos en espais polítics superadors de la divisió entre les esquerres i d'allò social i allò polític. Aquesta aposta es conseqüent amb l'estratègia del Front d'Esquerres i comporta una nova política de relació. Als anys 90 parlàvem de noves relacions entre les esquerres i ara de Nova Política com a nova relació de suma de components sociopolítics.

Apostem per Esquerra Unida i Alternativa i Izquierda Unida, com espais polítics que participen de la confluència, i creiem que les experiències de la Coalició ICV-EUiA, del Grup de l'Esquerra Plural o de l'AGE son imprescindibles en aquesta suma al costat d'altres

experiències polítiques i al costat de milers i centenars de milers d'activistes que aposten per la transformació.

El partit no només no ha de ser obstacle d'aquesta suma, sinó que ha de combatre les actituds col·lectives o personals que posin per endavant interessos o be particulars de persones o bé de col·lectius petits per sobre d'opcions guanyadores i mobilitzadores.

Cal un canvi en l'Estructura organitzativa del Partit dels i les Comunistes de Catalunya

El Partit s'organitza allà on es produeix la contradicció del sistema capitalista, que es l'activitat humana, on es produeix i reproduceix el sistema i concentra la seva activitat en organitzar, vertebrar i dinamitzar la societat civil alternativa.

El Partit s'organitza fonamentalment a les empreses, centres de treball, sectors d'importància estratègica i de caràcter i implantació nacional, moviments socials i centres d'estudi, etc. També s'organitza territorialment, adequant-se al màxim possible a l'organització intercomarcal, comarcal, local, de districte i/o barri.

Els fonaments del Partit el constitueixen les seves organitzacions de base, les cèl·lules. Les cèl·lules del Partit es creen fonamentalment als centres de treball, territori o urbans, centres d'estudi, moviments socials, etc. a partir de tres militants.

La estructura general del Partit la formen els següents òrgans: la cèl·lula, Territorial o de Sector, Els comitès de cèl·lula, Els comitès Intermitjos, El Secretariat del Comitè Central, El Comitè Executiu i El Comitè Central.

Proposem recuperar la figura del o la Responsable d'Organització al si del Comitè Central i incorporar-lo al Secretariat i al Comitè Executiu. El o la Responsable d'Organització a partir d'un pla de treball d'implantació i desenvolupament, discutit als òrgans, ha de consolidar l'estructura partidària e implementar una xarxa de cèl·lules d'acord amb les necessitats que la política del Partit planteja a cada territori o sector.

La desaparició, com proposem, de l'estructura federativa no suposa la desaparició de l'organització dels comunistes als sectors estratègics de reproducció del sistema ja que això quedarà abastament assegurat amb l'estructura sectorial i sent el territori un d'aquets sectors estratègics.

S'ha de reforçar el funcionament democràtic i la cohesió del Comitè Central del partit. Per això serà necessari actualitzar un mecanisme de funcionament i rendiment de comptes del CC, on al costat de la pluralitat d'un partit comunista del segle XXI desenvolupem la força de l'acció col·lectiva i coordinada.

La unitat dels i les comunistes a Catalunya

Després del XII Congrés del PCC vam decidir iniciar un procés d'unitat dels i les comunistes de Catalunya. La crisi capitalista requereix una resposta revolucionària a l'alçada de la mateixa, es impossible aconseguir èxits en la unitat dels treballadors i de les esquerres des de la feblesa de l'instrument revolucionari per excel·lència, el Partit Comunista.

Al CC de juliol del 2010 el PCC vam caracteritza el procés de forma "oberta" per que puguin participar els comunistes que no militen en cap partit. Vam acordar que el procés fos per baix, no cupular i no circumscrit només al PSUC Viu i el PCC.

L'any 2013 el Comitè Executiu va crear una Comissió d'Unitat, ratificada al CC del 13 de juliol. En aquest CC de juliol vam aprovar un informe que desenvolupa els primers passos concrets d'aquest procés i vam valorar positivament algunes activitats conjuntes amb els camarades del PSUC Viu com el 1er de Maig i la "Festa" d'aniversari del PSUC del 2013 i d'altres.

EL PCC en el seu CC del 12 d'Octubre del 2013 va desenvolupar una caracterització del Nou Partit Comunista i aquesta va ser un dels elements claus de la nostra aportació al XIX Congreso del PCE. Aquets aspectes formen part de la Declaració Política del PSUC Viu i el PCC de 1er de Maig de 2013.

★ Un gran partit comunista.

- ★ Un partit en i per la mobilització.
- ★ Un partit de classe.
- ★ Un partit nacional.
- ★ Un partit internacionalista i europeista.
- ★ Un partit corresponsable amb el PCE.
- ★ Un partit per la Unitat de les Esquerres.

En detectar un ampli acord en la política i una sensibilitat comuna entre diversos quadres i cercles comunistes sense partit, així com en el PCE i el PSUC-Viu, vam concretar el procés d'unitat. Una reunió conjunta de les delegacions del PSUC-Viu, el PCC i el PCE celebrada el 29 d'abril de 2013 a Barcelona, vam acordar iniciar formalment el procés.

Fruit del debat conjunt vam arribar a un acord sobre la necessitat d'un nou partit comunista a Catalunya autònom legal i políticament, un partit corresponsable amb el PCE, que regularia les seves relacions a través d'un protocol i les seves conseqüents mencions als documents polítics i estatuts. Així mateix, es va constatar la coincidència en la necessitat d'un projecte compartit pels pobles d'Espanya concretat en una República Federal Plurinacional i va establir-se un debat sobre la perspectiva de treball polític davant la crisi de règim per impulsar processos constituents.

Des del PCC hem proposat en tot moment un calendari de concreció de la unitat amb proposta de data de Congrés d'unitat dels i les comunistes.

Avui afirmem que les coincidències entre diferents actors comunistes som molt importats. Sobre la valoració política de la Transició i el règim que se'n deriva, amb plena coincidència en l'esgotament del règim sorgit del 1978 i la necessitat de superar-ho en un procés cap el socialisme democràtic, el paper de l'oligarquia financera en el capitalisme financer i la

necessitat de fonamentar la democràcia en els drets, entre els quals estan les condicions dignes de treball assalariat i no assalariat, amb una crisi profunda del pacte social tal com es va donar després de la II Guerra Mundial a Europa Occidental, i a partir del 78 a Espanya.

Que Catalunya és, a la pràctica, un subjecte polític sobirà, compartint el reconeixement del dret d'autodeterminació del poble de Catalunya en tant que nació.

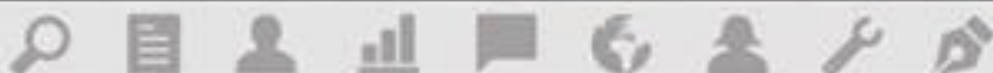
Es per això que el PCC proposem als diferents actors comunistes organitzats o no una "Congrés d'Unitat Comunista" el dissabte 27 de Setembre a Barcelona, on bona part de les sinèrgies fins ara desenvolupades en el procés d'Unitat Comunista tinguin ja una plasmació orgànica i política conjunta.

Sabem que no estem parlant del 100% dels components comunistes organitzats i de les persones sense partit, però sabem que poden aplegar-se ja en un mateix Partit Comunista una part nombrosa i qualitativa dels mateixos. Seguirem treballant amb aquells col·lectius i aquelles persones que ara no participaran al procés.

El PCC proposem en el nostre 13è Congrés participar al Congrés d'Unitat Comunista de forma activa amb tot el nostre bagatge i tots els nostres actius polítics, organitzatius i patrimonials, per així refundar un Nou Partit Comunista a Catalunya, mes gran i mes fort que fins ara.

Volem saludar de forma entusiasta el Congrés d'Unitat Juvenil Comunista que es desenvoluparà a Barcelona els propers 26 i 27 de Juliol, entre els CJC, la JC i joves comunistes fins ara no organitzats. Els joves, si hem permeteu, heu donat una lliçó profitosa als grans, esperem comptar amb vosaltres el 27 de Setembre i vosaltres ja us diem que podeu comptar amb el Partit.

CURSO DE POSGRADO UB

2014/2015 · 15 ECTS · IVª EDICIÓN · 700 €

WWW.ROIGCULTURA.CAT · WWW.SINPERMISO.INFO

ANÁLISIS ECONÓMICO Y FILOSÓFICO-POLÍTICO DEL CAPITALISMO CONTEMPORÁNEO

INSCRIPCIONES: 1 JUNIO - 10 OCTUBRE

ORGANIZA

sinpermiso
Resistencia y creatividad literaria desde el siglo XIX

GREECS
GRUP D'ESTUDIS DE FILOSOFIA
ECONOMICA I POLITICA
DE L'UB BARCELONA

U
UNIVERSITAT DE BARCELONA
B

COL·LABORA

roig